

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 329/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. K. - A., D., zastúpenej advokátom JUDr. V. Š., P., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ustanoveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 80/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. - A. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2006 doručená sťažnosť M. K. - A. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 80/96.

V sťažnosti sa okrem iného uvádza, že: „Na Ústavný súd SR sa obraciam so sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy SR z dôvodov porušenia mojich práv, ktoré boli porušené nečinnosťou Okresného súdu v Prievidzi. Návrhom podaným Okresnému súdu v Prievidzi zo dňa 6. 6. 1996 som sa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov pod spisovou značkou 7 C 80/96. Prieťahmi v konaní došlo k situácii, že som nemohla vykonať navrhované dôkazy, nakoľko za 10 rokov vedenia súdneho konania jeden svedok zomrel a jeden je nespôsobilý na podanie svedectva z dôvodov zlého zdravotného stavu.

Porušenie mojich práv vidím v nečinnosti Okresného súdu v Prievidzi, v súlade s čl. 48 odst. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 38 odst. 2 Listiny zákl. práv a slobôd, ÚZ 23/1991 Zb., nakoľko ako občan mám právo na súdne konanie bez zbytočných prieťahov.

Nečinnosťou Okresného súdu je mi spôsobovaná škoda, nakoľko zaniknuté BSM, o ktorého vyporiadanie sa v spore jedná, sa neúmerne preťahuje.

Vzhľadom k uvedenému sa obraciam so svojou sťažnosťou na Ústavný súd SR s tým, aby vo veci mojej sťažnosti konal, a po preverení oprávnenosti mojej sťažnosti mi priznal primerané zadostučinenie s poukazom na čl. 46 odst. 3 ústavy, podľa ktorého má každý, ktorého právo bolo porušené, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom. Porušenie mojich práv vzniklo nečinnosťou Okresného súdu v Prievidzi z toho dôvodu, že porušil moje práva na riadne súdne konanie zaručené ústavou zakotvené v čl. 38 odst. 2. Zák. 23/1391 uvedené v Listine základných práv a slobôd a porušil navyše ustanovenia § 6 a § 100 O. s. p. Odvolávam sa taktiež na čl. 127 odst. Ústavy SR, odst. 2), nakoľko porušenie mojich práv bolo spôsobené nečinnosťou v súlade s odsekom 1). Ústavný súd môže podľa odseku 3) svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Všetky dôkazy preukazujúce moje tvrdenia sa nachádzajú v súdnom spise Okresného súdu v Prievidzi pod spisovou značkou 7 C 80/96.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti rozhodol nasledovne:

„V súlade s ustanovením § 50 odst. 3 zák. NR SR 38/1993 Z. z. sa ako sťažovateľka domám primeraného finančného zadostučinenia v rozsahu 10.000 Sk za každý rok prieťahov v súdnom konaní, čo predstavuje za 7 rokov sumu celkove 70.000 Sk, ktorú požadujem vzhľadom na žalovanú istinu a dobu prieťahov v súdnom konaní. Uvedená suma by bola len čiastočnou kompenzáciou nahradzujúcou škody spôsobené nečinnosťou Okresného súdu v Prievidzi v súdnom konaní označenom v mojej sťažnosti.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny len vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 80/96.

Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 28. februára 2006, proti ktorému sťažovateľka podala 5. apríla 2006 odvolanie.

Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 80/96 bol predmetný spis spolu s opravným prostriedkom predložený 20. apríla 2006 na rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“).

Vydaním prvostupňového rozhodnutia a jeho doručením (ako aj úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania) vykonal okresný súd všetky

zákonem predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto možno posudzovať záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vo veci samej už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať, pretože spis sa v tom čase nachádzal už na krajskom súde.

Ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Sťažovateľka namietala prieťahy v konaní okresného súdu, ktorý vo veci samej v okamihu podania sťažnosti už nekonal.

Ústavný súd v tejto spojitosti podotýka, že proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľka mohla brániť (do vydania prvostupňového rozhodnutia okresným súdom) podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (22. júna 2006) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľkou označené základné právo. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (22. jún 2006) prebiehalo už vo veci sťažovateľky odvolacie konanie na krajskom súde.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v návrhu na rozhodnutie (petite sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2006